

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/169/2020
Identifikačné číslo spisu:	8116206867
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8116206867.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky spore žalobkyne Slovenskej kancelárie poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovaným 1/ D.. V. U., bývajúcej v E. P. J., V. Ľ. XXX/X, 2/ M.. I. U., bývajúcemu v E. P. J., V. Ľ. XXX/X, zastúpenému JUDr. Tomášom Tauberom, advokátom v Spišskej Novej Vsi, Stará cesta 3139/6, o zaplatenie 213,08 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 19 C 114/2016 o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. novembra 2019 sp. zn. 11 Co 58/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni a žalovanej 1/ n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 14. januára 2019 č. k. 19 C 114/2016 - 177 I. zamietol návrh na prerušenie konania; II. zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 213,08 eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 15. júna 2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; III. priznal žalobkyni voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 427, § 420 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3, § 4 ods. 1, 2, § 24 ods. 2, 3, 4, 5, 7 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 22 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“), § 20 ods. 1, 2 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 162 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) uviedol, že zmienka žalovaného 2/ o jeho úmysle podať trestné oznámenie na svedka (príslušníka PZ SR) pre spáchanie trestného činu zneužívanie právomoci verejného činiteľa nespadá ani pod jeden z dôvodov prerušenia konania, a preto vyhodnotil jeho návrh na prerušenie konania ako nedôvodný. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, žalovaný 2/ spôsobil 2. júla 2014 dopravnú nehodu ako vodič motorového vozidla zn. Alfa Romeo, EČV: E., ktorého držiteľkou je

žalovaná 1/, v dôsledku ktorej vznikla škoda na motorovom vozidle zn. Renault Thalia, EČV: H., ktorého držiteľom je E. I. a ktoré v čase dopravnej nehody viedla G. I.. K motorovému vozidlu, ktoré viedol žalovaný 2/ nebolo v čase nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, v dôsledku čoho vznikla žalobkyni povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktorého náhradu si žalobkyňa uplatnila voči žalovanej 1/ titulom zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky a voči žalovanému 2/ titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný 2/ v priebehu konania produkoval rozporuplné tvrdenia, keď najskôr tvrdil, že nebol účastníkom dopravnej nehody, potom, že bol účastníkom dopravnej nehody, ale s iným autom a neskôr, že bol účastníkom dopravnej nehody, ale túto zavinila svedkyňa G. I.. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, v dôsledku neposkytnutia súčinnosti policajnému zboru žalovaným 2/ bol priestupkový spis odložený, pretože ani po dvoch rokoch od spáchania priestupku nebolo možné vyšetriť tento priestupok. Napriek uvedenému, súd prvej inštancie mal priebeh dopravnej nehody za preukázaný zo svedeckej výpovede vodičky poškodeného motorového vozidla G. I. a z výpovede príslušníka PZ SR, ktorý dopravnú nehodu vyšetroval s tým, že k nehode mohlo dôjsť iba tak, že žalovaný 2/ nedal prednosť v jazde sprava prichádzajúcemu vozidlu vedeného svedkyňou G. I., čím spáchal dopravný priestupok a za túto škodu zodpovedá. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 2/ rozsudkom zo 7. novembra 2019 sp. zn. 11 Co 58/2019 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil a priznal žalobkyni proti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 66 ods. 2 písm. e/, § 20 ods. 1 zákona o priestupkoch, § 427 ods. 1, 2, § 420 ods. 1, § 438 ods. 1 Občianskeho zákonníka konštatoval, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver a keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal. Ako odvolací súd ďalej uviedol, v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie okresného súdu a len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne zhodnotil neexistenciu dôvodov na prerušenie konania a zároveň pri uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ správne aplikoval na vec Občiansky zákonník. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Bol toho názoru, že súdy mali jeho návrhu na prerušenie konania vyhovieť, keďže výsledky, ktoré by vyplynuli z podaného oznámenia o možnom spáchaní trestného činu, by mohli mať dosah na prebiehajúci súdny spor vedený medzi žalobkyňou a žalovanými 1/ a 2/ a zdôraznil, že civilný súd nie je kompetentný posúdiť, či svedok spáchal alebo nespáchal trestný čin. Ako dovolateľ ďalej namietal, už v rámci svojho odporu sa snažil navrhovať dôkazy na podporu svojich tvrdení, no mnohé súdy nevykonali, a preto mal za to, že zo strany súdov došlo k porušeniu zásady rovnosti strán. Dovolateľ konštatoval, že zo strany súdov nižších inštancií došlo k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu v jeho neprospech, keďže bol toho názoru, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadne jeho zavinenia dopravnej nehody, nakoľko nebolo možné vyvodiť, kto ju vôbec spôsobil, pričom nie je vôbec zrejmé, ako sa súdy vysporiadali s dôkazmi ním predloženými v jeho prospech. Zároveň sa nestotožnil tvrdením súdu, že vo svojich vyjadreniach produkoval rozporuplné tvrdenia. V ďalšom dovolateľ podrobne rozobral skutkový stav veci a vyslovil polemiku o skutkových a právnych záveroch súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho

súdu. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaná 1/ sa vo svojom vyjadrení v plnom rozsahu stotožnila s obsahom dovolania žalovaného 2/ a navrhla mu vyhovieť v plnom rozsahu.

5. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadřila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalovaný 2/ vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal nevykonanie navrhovaných dôkazov a nesprávne zistený skutkový stav odvolacím súdom, odôvodnenie a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, porušenie princípu rovnosti strán, ako aj nevyhovenie jeho návrhu na prerušenie konania.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princíпов. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že hoci v priestupkovom konaní nebolo možné vyšetriť priestupok týkajúci sa dopravnej nehody, bol na vec správne aplikovaný Občiansky zákonník ohľadne občianskoprávnej zodpovednosti za škodu vzniknutú pri tejto dopravnej nehode, ktorej spôsobenie žalovaným 2/ mali súdy nižších inštancií vykonaným dokazovaním jednoznačne za preukázané, a to aj napriek účelovo meniacim sa tvrdeniam žalovaného 2/ s tým, že zodpovednosť za škodu bola pripísaná žalovanej 1/ titulom zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky a žalovanému 2/ titulom zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Na základe uvedeného možno konštatovať, že súdy pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenuli vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalovaný 2/ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS

17. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné dodať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Pokiaľ žalovaný 2/ pod porušením práva na spravodlivý proces vidí neprerušenie konania konajúcim súdom, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú judikáciu, podľa ktorej sú rozhodnutia súdu o prerušení konania a o zamietnutí návrhu na prerušenie konania procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach strán sporu vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky a do práv a povinností strán sporu nezasahujú konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávnosti, nemožno nevziať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú strane sporu zachované všetky jej procesné oprávnenia. Najvyšší súd tento aspekt zdôraznil už dávnejšie napríklad v rozsudku sp. zn. 2 Cdo 29/1992 (pozri R 39/1993), v ktorom uviedol, že podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (plne aplikovateľné aj za účinnosti C.s.p.) nie je splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 204/2013, sp. zn. 5 Cdo 209/2009, 5 Cdo 185/209, 3 Cdo 57/2011 ako aj IV. ÚS 41/2014). Aplikujúc uvedené na konkrétny spor potom žalovanému 2/ nebolo postupom súdov odopreté, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, pretože mohol uplatniť svoj vplyv na konanie podaním odvolania, čo aj urobil.

20. Dovolateľ zároveň namieta, že súd porušil zásadu rovnosti strán. K tomu dovolací súd uvádza, že strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu (článok 6 C.s.p.). Rovnosť pred súdom je len výrazom rovnosti strán civilného sporového konania. Rovnosť pred zákonom a rovnosť pred súdom je obsahom toho istého pojmu a znamená rovnaké postavenie oboch procesných strán pri aplikácii hmotných i procesných predpisov ktorýmkoľvek súdom voči ktorémukkoľvek účastníkovi konania. Zásada rovnosti strán v civilnom procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o právach a povinnostiach ktorých rozhoduje civilný súd (m. m. PL. ÚS 43/95). O tom, ako

v tom ktorom prípade prebiehalo civilné sporové konanie, usudzuje dovolací súd na podklade spisu (pozri napr. 3 Cdo 321/2015, 3 Cdo 888/2015, 3 Cdo 156/2016, 3 Cdo 90/2017). V danom prípade dovolací súd musí konštatovať, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súdy porušili zásadu rovnosti procesných strán. Súd prvej inšancie i odvolací súd vytvorili obom procesným stranám rovnakú možnosť vyjadriť sa k veci, k vykonanému dokazovaniu, k priebehu konania a k vyjadreniam protistrany. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

21. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný 2/ neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jeho patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia nevyplyva, a preto dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 C.s.p.), trovy dovolacieho konania jej však najvyšší súd nepriznal, nakoľko jej žiadne preukázateľné nevznikli (viď R 72/2018). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalovanej 1/ najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.